

Aramayacağım

– cirik · 29 Kasım 2020

günün yorgunluğu çıkıyor karşıma
bir gölgenin tuttuđu saatte
hatıraların acısı düşünüyor
avuçluyorum başımı
yalnızlığımı çağırıyorum
en yakınımı kaybetmiş gibiyim
ışıklar sönüyor
çıkamaz sokaklar
yıkık kentler
kapanan umutlar
hiç tanımadığım insanlar
uçurumlar yaşamışım
kalbim duruyor
öldüğümü görüyorum
dünyanın kalbinden kaçıyorum
akşam olmuş
kaldığım yerden koşuyorum
kaldırımları tutuyor lambalar
kendime geliyorum
hiç ummadığım bir saat
bir kedinin çakır gözleri
bir köpeğin hırlaması
araçların farları
şehrin caddeleri kalabalık
durduruyor beni yaşadığım acılar
böyle bir Kasım akşamı
durdum düşünüyorum
sen ve ben suçlu değildik ki
çok saklandık çok yorulduk
nasıl acımasız oldun sonunda
beklemediğimiz ayrılığı yaşattın bana
tek düşüncem oldu senden kurtulmak
yapabileceğim tek şeydi kaçmak
ve yalnız bir adam olacağım
ne bahar nefesli kokunu

ne de zümrüt yeşili gözlerini
aramayacağım ..

28.11.2020 /Üsküdar
Mustafa kaya